

re, og så kan de kede sig de næste 16 timer, til de skal møde på arbejde igen, hvor der stadig væk ikke er noget at lave.

Det er personalets opgave at sørge for, mens disse mennesker sidder inde, at man giver dem muligheden for og styrken til at leve en kriminalitetsfri tilværelse, når de kommer ud igen. Det er ret væsentligt. Jeg mener, at noget af det, vi skal sørge for, er, at det er personalet, der har muligheden, men sandelig også magten til at gennemføre, at sådan er det.

Det kan jo ikke være rigtigt, at vi har en situation i dag, der ganske vist, som flere ordførere har været inde på, har været justeret over årene, men hvor det stadig væk gør sig gældende, at det er frygten, der styrer fængslerne. Det holder ikke. Det holder ikke, at personalet bliver nedbrudt, har problemer med at skulle møde på arbejde, at det er en ubehagelig arbejdsplads at være på, fordi man ikke bare, mens man er på arbejde, men sandelig også i ens fritid, bliver udsat for trusler af den ene og den anden art, bliver udsat for overfald og lignende.

Det kan ikke være rigtigt, at vi har et system, hvor vi tillader, at det er frygten, der sætter dagsordenen i fængslerne. Den frygt skal vi til livs. Det skal ikke være muligt for nogen at styre og tyrannisere ved at udgyde frygt blandt andre indsatte eller over for personalet.

Og lad mig så afslutningsvis sige, at de alternative ideer, som hr. Søren Søndergaard kom med i slutningen af sit indlæg, er jeg for så vidt fuldstændig enig i. Jeg er helt enig i dem, og jeg kan se, at fru Anne Baastrup sidder og peger på sig selv og også gerne vil have en del af æren for det, og det er fint nok. Men i forhold til hr. Søren Søndergaards indlæg, hvor jeg hørte helt præcist, hvad der blev foreslået, vil jeg sige, at det er jeg enig i, men det strider ikke imod forslaget her.

Det kan godt være en både-og-situation. Forslaget om at begrænse indsattes adgang til aktindsigt forhindrer ikke, at de gode ideer, som hr. Søren Søndergaard kom med, også kan gennemføres.

Men som sagt, vi er positive over for forslaget, og vi støtter det.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Ordfører for forslagsstillerne, hr. Karsten Nonbo.

Karsten Nonbo (V):

Som min medordfører, hr. Helge Adam Møller, sagde, så skal man aldrig give op, og det var lov om maskeforbud et helt tydeligt eksempel på, og vi agter heller ikke at give op i denne sag.

Når vi har fremsat det forslag, er det, fordi vi gerne vil hjælpe de svage fanger, og jeg tror nok, at definitionen på de svage fanger burde være ret indlysende. Jeg kan ikke forstå, at hr. Søren Søndergaard kunne komme med den definition, som han kom med. For mig er de svage fanger junkierne, det er alkoholikerne, det er dem, der for at sige det populært ikke kan slå en bule i en pakke smør, og de stærke fanger er altså rockerne, narkohandlerne osv.

Det var et ganske udmærket eksempel, hr. Søren Søndergaard kom med fra det virkelige liv uden for muren, netop sagen fra Næstved og Slagelse, hvor man i den grad har udnyttet de svage. Det foregår inden for murene på nøjagtig samme måde. Det er de svage, der på udgangen skal hente stoffer til de stærke fanger.

Men vi må væbne os med tålmodighed, og jeg vil da give justitsministeren ret i, som også ordføreren for Socialdemokratiet, fru Sandy Brinck sagde, at vi jo er enige om målet. Det er midlet, vi er lidt uenige om, og vi må så væbne os med tålmodighed. Vi skal da selvfølgelig også lade de initiativer, som justitsministeren har sat i gang, få en tid, og så se, om de virker.

Og lad os så sige, at det bliver nok ikke vedtaget i denne samling, men vi prøver igen efter hr. Helge Adam Møllers princip i næste samling, og så må vi håbe, at situationen er sådan, at vi kan få mulighed for at få begrænset aktindsigten dér.

Ellers vil jeg sige tak til de øvrige ordførere, som har givet tilsagn om at støtte forslaget, og håbe, at vi kan mødes om det en anden gang.

Jeg må medgive og give Det Radikale Venstre ret i, at selvfølgelig har vi en dygtig kriminalforsorg. Det ved vi godt, og derfor mener jeg også, at der netop skal bakkes op om den gode kriminalforsorg og dens arbejde. Vi skal ikke give dem dårlige betingelser lige fra starten.

Det, jeg frygter, når man ikke begrænser aktindsigten, er, at den lille sag, som kunne starte, ved at en svag fange turde meddele sig til personalet, ikke når at komme længere, fordi man som svag fange ikke ønsker at se det her lille notat i de interne akter. Derfor kommer det ikke frem, og derfor får vi aldrig den større sag om de overgreb, som også finder sted – den større sag, som politiet skal efterforske. Det når ikke at